

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **POHOTOVOŠŤ, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, proti žalovanej **Slovenskej republike**, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, **o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 27 C 231/2012, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 3. decembra 2013 sp.zn. 8 Co 93/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom zo 6. augusta 2013 č.k. 27 C 231/2012-26 zamietol návrh žalobkyne, ktorým sa voči žalovanej domáhala náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Tento rozsudok napadla žalobkyňa odvolaním.

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 3. decembra 2013 sp.zn. 8 Co 93/2013 odvolanie žalobkyne odmietol ako oneskorene podané (§ 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). V odôvodnení uviedol, že prvostupňový rozsudok bol žalobkyňi doručený 20. augusta 2013, posledný deň lehoty na podanie odvolania pripadol na 4. septembra 2013 (streda), pričom odvolanie žalobkyne bolo doručené okresnému súdu kuriérom až dňa 5. septembra 2013. Odvolací súd pri posudzovaní včasnosti podaného odvolania vychádzal z dátumu 5. septembra 2013, ktorý jednoznačne vyplýva z pečiatky podateľne súdu prvého stupňa, čo nasvedčuje záveru, že odvolanie žalobkyne bolo podané po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie s tým, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), lebo odvolanie odovzdala doručovateľskej spoločnosti v čase keď jej ešte neuplynula odvolacia lehota, preto neboli dané zákonné predpoklady pre odmietnutie jej odvolania ako oneskorene podaného. Včasné podanie odvolania, jeho odovzdanie na prepravu spoločnosti, ktorá ho mala doručiť, mali preukázať k dovolaniu pripojené doklady o odovzdaní zásielky

na prepravu spoločnosti ReMax Courier Service, spol. s.r.o., ktoré však k dovolaniu žalobkyňou pripojené neboli. Žiadala napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas osoba oprávnená na tento procesný úkon, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním žalobkyne je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., proti ktorým zákon dovolanie pripúšťa. Preto prípustnosť dovolania žalobkyne z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31.decembra 2014 (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania žalobkyne smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. žalobkyňa nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania žalobkyne Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne skúmal, či postupom a rozhodnutím súdov nedošlo k odňatiu možnosti účastníkom konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). O prípad odňatia možnosti pred súdom konať ide tiež vtedy, ak odvolací súd nesprávne odmietol odvolanie ako oneskorené (R 23/1994 a R 4/2003).

Podľa § 57 ods. 3 O.s.p., lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Za orgán, ktorý má povinnosť doručiť podanie v zmysle § 57 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku sa považujú aj subjekty registrované, prípadne licencované podľa zákona č. 324/2011 Z.z. (viď R 144/2014).

Bez ohľadu na to, ktorému orgánu povinnému doručiť podanie (§ 57 ods. 3 O.s.p.) odovzdal účastník svoje odvolanie, aby bolo doručené súdu, musí účastník spôsobom dostatočne hodnoverným preukázať, že k tomuto odovzdaniu skutočne došlo. Pokiaľ odtlačok podacej pečiatky nasvedčuje tomu, že odvolanie bolo podané osobne v podateľni súdu, avšak účastník tvrdí, že ho na doručenie súdu odovzdal subjektu registrovanému alebo licencovanému podľa zákona č. 324/2011 Z.z., súd účastníka vyzve, aby svoje tvrdenie preukázal. Ak účastník na túto výzvu nereaguje, súd vychádza z údajov o doručení vyplývajúcich z odtlačku podacej pečiatky súdu (viď R 145/2014), uvedené platí aj v tom prípade, ak dovolateľ hodnoverným spôsobom nepreukáže svoje dovolacie tvrdenia o včasnom podaní odvolania (uznesenia najvyššieho súdu z 8. decembra 2014 sp.zn. 3Cdo 488/2014, z 26. februára 2015 sp.zn. 7 Cdo 391/2014, z 15. júna 2015 sp.zn. 3 Cdo 250/2015).

V danom prípade odvolací súd vychádzal z údajov na podacej pečiatke podateľne okresného súdu Trenčín majúc za to, že žalobkyňa podala odvolanie prostredníctvom kuriéra v podateľni súdu po uplynutí odvolacej lehoty, t.j. dňa 5. septembra 2013.

Žalobkyňa v podanom dovolaní neuviedla údaj o tom, kedy odovzdala odvolanie doručovateľskej spoločnosti ReMax Courier Service, spol. s r.o. a ani nepredložila žiaden doklad, z ktorého by mal najvyšší súd preukázané, že podané odvolanie voči predmetnému uzneseniu krajského súdu bolo odovzdané tejto spoločnosti v čase, keď ešte márne neuplynula lehota na odvolanie.

Dovolací súd pri prvom predložení spisu na rozhodnutie o dovolaní konštatoval, že vec mu bola na rozhodnutie o dovolaní predložená predčasne – bez toho, aby súd prvého stupňa žalobkyňu vyzval na preukázanie jej tvrdenia o tom, že podané odvolanie odovzdala spoločnosti ReMax Courier Service, spol. s r.o. v lehote. Hoci sa na uvedený doklad žalobkyňa odvolávala, v spise sa nenachádzal. Dovolací súd vytvoril žalobkyni procesnú možnosť doložiť opodstatnenosť jej tvrdenia o včasnom podaní odvolania. Okresný súd Trenčín riadiac sa pokynom najvyššieho súdu vyzval žalobkyňu uznesením zo 7. mája 2014 č.k. 27 C 231/2012-77, aby v lehote 15 dní doplnila dovolanie tak, že pripojí listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, okrem tých, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny, najmä doklad o odovzdaní zásielky (odvolania) na prepravu spoločnosti ReMax Courier Service, spol. s r.o. Zároveň ju poučil, že v prípade neprodukovania relevantných dôkazov bude dovolací súd vychádzať z dôkazných prostriedkov a údajov nachádzajúcich sa v spise. Uvedené uznesenie bola právnomu zástupcovi žalobkyne doručené 15. mája 2014; žalobkyňa ale na predmetné uznesenie súdu nereagovala.

V danej situácii, v ktorej žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenia o podaní odvolania na prepravu v rámci odvolacej lehoty, odvolací súd pri svojom závere o oneskorene podanom odvolaní správne vychádzal z dátumu uvedeného na pečiatke podateľne okresného súdu, ktorou bolo odvolanie opatrené, ako z jediného hodnoverného dokladu o dátume jeho doručenia. Dovolací súd vychádzal preto z údajov, ktoré žalobkyňa relevantným spôsobom nespochybnila a v nadväznosti na to dospel k záveru, že v danej veci nejde o prípad odmietnutia odvolania v procesnej situácii, v ktorej pre to neboli splnené procesné predpoklady (porovnaj R 145/2014).

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že postup odvolacieho súdu nemal v preskúmvanej veci za následok odňatie možnosti žalobkyne pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej žalobkyňou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p.a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. apríla 2016

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

